

LECKÉK BARTIMEUSTÓL (Gyógyulás 8.)

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2022.12.11.

Halleluja! Nagyon izgatott a szívem, mert egy olyan üzenet van itt most előttem, amiről szeretnék beszélni, ami egy rövid történet a Bibliában, és az a tervem, az a szándékom, hogy erről a pár igesoros, rövid történetről szeretnék az egész alkalom során beszélni. Nagyon közismert, mindenki hallotta már, egy olyan gyógyulásról van benne szó, amit három helyen is olvasunk az evangéliumokban. Szeretném most a Márk evangélium 10. fejezetéből felolvasni az ezzel kapcsolatos igeverseket. Így kezdődik:

Márk 10,46–52.

46. És Jerikóba érkezének: és mikor Ő és az Ő tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott ült az úton, koldulván.

47. És amikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

48. És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

49. Akkor Jézus megállván, mondá, hogy hívják elő. És előhívták a vakot, mondván néki: Bizzál; kelj föl, hív téged.

50. Az pedig felsőruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne.

51. És felevén Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak.

52. Jézus pedig monda néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szeme világa, és követi vala Jézust az úton.

Ez Isten Igéje. Halleluja! Kinek volt ismeretlen? Ki az, aki még nem hallotta ezt a történetet sohasem? Azt hiszem, hogy nincs köztünk ilyen, olvastuk már, prédikátorok is vagytok itt egy páran köztünk, akik prédikáltak erről, tanították ezt, és lehet, hogy felmerült benned is egy-két kérdés ezzel kapcsolatban. Bennem sok minden felmerült a hosszú évek során ezzel kapcsolatban, és ahogy most már hetek óta emészttem, forgatom, olvasom, tanulmányozom ezt az igesort, egy-két dolgot úgy értettem meg és úgy láttam meg, ahogy eddig még sohasem ebben a történetben. Ez egy nagyon rövid kis történet, igazából Jézus megy az úton, ott egy vak, az kiált, aztán meggyógyul és megy tovább a történet. Hét darab igevers. Nem túl hosszú. Mégis nagyon-nagyon sok kijelentés és üzenet van benne, ezért Igénként fogunk végigmenni rajta, és nem mondom, hogy minden egyes szóról beszélni fogunk, de minden egyes üzenetét próbálom egy kicsit felszínre hozni a mai napon, hogy meglássuk azt, hogy ebben a történetben rengeteg olyan mély alapelv, olyan mély kijelentés, olyan mély kinyilatkoztatás van, amit csak akkor értünk meg, csak akkor látunk meg, ha időt töltünk vele. Mert a felszínt kapirgálva ez nem meglátható. Bartimeustól lehet valamit tanulni. És mindig elmondom, hogy miért botlik meg a nyelvem, hogy Timóteust akarok mondani.

Nagyon sok név szerepel a Bibliában. Az Ószövetség, az Újszövetség, a nemzetségtáblázatok tele vannak nevekkal. Ezek héber nevek többnyire, és görög nevek. Gondolkoztam én is, és bizonyára te is és sokan azon, hogy valakinek le van írva a neve a Bibliában, valakinek meg nincs. Ez miért van? Vannak olyan emberek, akiken keresztül olyan mély üzenet jön át Jézus szolgálatán át, hogy azt gondolhatnánk, hogy legalább a nevét tudhatnánk, de nem tudjuk. Például a vér folyásos asszonynak a nevét tudod? Nem tudod. A századosnak a nevét ismered, tudod? Nem tudjuk a nevét. Ugyanakkor például ott vannak a Sámuel könyvében felsorolva név szerint, egy egész fejezetben Dávidnak a hős harcosai, vitézei, név szerint. Ők miért kerültek bele? A százados miért nincs név szerint megemlítve? És ez a Bartimeus miért van név szerint megemlítve, miközben sok más, például a születésétől vakon született ember miért nincs? De Bartimeus miért van megemlítve név szerint? És ez még hagyján, még az apja is meg van említve név szerint. Miért? Bennem egy csomó kérdés felmerül, és engem ez

izgat. Izgat és kíváncsi vagyok ezekre a dolgokra, mert én úgy hiszem, hogy nem véletlenül van ez így. Nem azért, mert ők különbek, nem azért, mert ők esetleg jobbak, nem azért, mert ők olyan nagy dicsőséget kaptak Istentől, hogy a nevük is meg van említve, mármint Timeusnak és Bartimeusnak, hanem azért, mert valamit hordoz a nevük.

Amikor valakit nevén szólítasz, akkor általában – az ószövetségi időkben főleg – minden egyes névnek volt egy jelentése, volt egy tartalma. Ez nemcsak az ószövetségi időkben volt így, hanem még pár száz évvel ezelőtt, akár Magyarországon is. Gondolj bele! Sokatoknak a vezetékneve egy-egy foglalkozásra utal: Kovács, Szűcs, Varga, Lakatos, és lehetne sorolni, ugye? Valamilyen foglalkozásra utal, ami onnan eredeztethető, hogy valamikor a szüleid, vagy a dédszüleid, ükszüleidnek ez volt a foglalkozása, és ez alapján voltak ők beazonosítva. Az ószövetségi időkben is, minden egyes névnek volt valamilyen jelentése egyébként, ha a saját nevedet beütöd a Google keresőbe, hogy mit jelent, annak is van valamiféle fajta jelentése. Nem biztos, hogy érdemes, vagy kell azzal foglalkoznod, hogy mit jelent a neved eredeti jelentése, mert nem feltétlenül te vagy az az ember, akit esetleg jelent az a név, amit neked adtak a szüleid, ugyanakkor Bartimeus név, amit itt olvasunk, tudod-e, hogy mit jelent? Azt jelenti, hogy Timeus fia. Ugye azt olvastuk, hogy Timeus, olvasom még egyszer: „**És Jerikóba érkezének, és mikor Ő és az Ő tanítványai és a nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott ült az úton, koldulván.**”

Tehát ott volt Timeus és a vak, a Timeus fia. Bartimeus azt jelenti, az igazából nem egy név, bár egy névként használjuk rá, de egyszerűen azt jelenti, hogy Timeus fia. Timeus fia. Az öreg Timeusnak a fia. Bartimeus azt jelenti, hogy Timeus fia, így is olvashatnánk ezt. Így hívta őt mindenki, így utaltak rá, hogy amikor Jézus Jerikóból kiment, akkor ott volt Timeus, és a vak, aki a Timeusnak a fia. Még a nevét sem tudjuk igazából, hogy hogy hívták ezt az embert, mert az volt a neve, hogy az öreg Timeusnak a fia. Ezenkívül úgy hivatkoztak rá, hogy a vak. A vak, az öreg Timeusnak a fia. Senkit nem érdekelt az ő neve. Nem az volt az ő identitása, hogy én vagyok valaki, akit a nevemen szólítanak. Ugye az ószövetségben is, az újszövetségben is, személyes életünkben is, ha megtapasztaltad már azt, hogy az Úr téged a neveden szólít, akkor az eltölt téged valami olyan bensőséges örömmel, és olyan bensőséges kapcsolódási pont ez, ami felemel téged. De mi lenne, ha mindenki téged csak úgy hívna, hogy az öreg Kovácsnak a gyereke. Nem szólítanának úgy, hogy Éva, Karcsi, Józsi, Ádám, István, Dóri, hanem az öreg valakinek a fia.

Hadd mondjam el nektek, hogy amikor én kisgyerek voltam, az a 80-as években volt, az apai nagyszüleimnél töltöttem sokat időt, heteket nyáron. Az a kis falucska, egy falura jellemzően, mindenki tud mindenkiről mindent. Abban a szocialista rendszerben is a környező átlagos falvakhoz képest legalább 15-20 évvel el volt maradva. Ez azt jelenti, hogy az infrastruktúra, a fejlettségi szint, és egyébként az emberek gondolkozásmódja egy kicsit régi-módi volt. Engem ez egyáltalán nem zavart gyerekként, mert ez egy igazi paraszti, vidéki, földműveléssel, állattenyésztéssel foglalkozó lakosságú falu volt, és én nagyon szerettem, hogy minden egyes háznál voltak tehének, lovak, disznók, szárnyas állatok. Az emberek lovaskocsival, kaszával mentek ki lucernát kaszálni, azt forgatták, kétkezi munkások voltak, többnyire tisztességes, becsületes fizikai munkások. Egy olyan székely falut gondolj el, ahol a régi fajta beszéd hallatszik, az az ízes beszéd, ahol az emberek úgy szólítják egymást az utcán, hogy: kend. „Hogy van kend?” És amikor ott voltam, pici gyerekként ott nyaraltam, akkor a sok falubeli gyerekekkel együtt – akkor még más volt a közbiztonság, kevesebb autó is volt ott – jártunk mindenfelé az utcán, a pataktól kezdve mindenhova, és amikor az idősebbek megláttak engem, a sok ismert gyerek között, senki nem kérdezte meg a nevemet. Viszont mindenki kérdezett tőlem valamit. Mindenki azt kérdezte, hogy: „Te kinek a fia vagy? Te kinek a fia vagy?” Még egyszerűbben, székelyesebben valaki azt kérdezte: „No, te kié vagy?” Ez úgy megmaradt bennem, most már negyven év távlatából, hogy erre emlékszem, és engem ez egyáltalán nem zavart akkor, és tudod, hogy miért kérdezték ezt? Azért, mert szerették

volna a kapcsolódási pontot megtalálni, hogy én kihez tartozom, melyik családnak tartozom. Ha én megmondom, hogy ki az apám, vagy ki az anyám, vagy nagyanyám, akkor tudják, hogy hova kössenek, hova kapcsoljanak engem. És aki szerette ezt a családot, aki kedvelte, azt mondta, á, te vagy az öreg XY-nak az unokája! Tudom, ki az, ismertem az apádat is, igen, igen! És voltak ilyen kedves üdvözlések. Aki pedig nem nagyon volt jóban a családom felmenőivel: „Ja, te vagy? Jó, jó, rendben.” És igazából most, negyven év távlatából gondolkodtam a héten azon, vagy talán múlt héten, hogy engem akkor nem zavart, és most sem zavar, mert ez volt akkor a módi, de a kutyát nem érdekelte, hogy én ki vagyok. Senki nem azért kérdezte meg, hogy kinek a fia vagyok, mert én érdekeltem, hanem egyszerűen őt csak az érdekelte, hogy kihez tartozom. Az én személyem nem érdekelte őket, nem voltak elutasítók, nem voltak ellenségesek, kedvesek voltak, idősek voltak, szerintem már egyikük sincs közöttünk, hiszen ez már olyan régen történt, már akkor is idősek voltak azok a nénik, bácsik. Nagyon sokan nagyon kedvesen bántak velem, mert ismerték az édesanyámat, ismerték az apámat, nagyanyámat, de igazából én nem érdekeltem őket.

Amikor olvastam itt ezt az igeverset a 46-os fejezetben, akkor valahogy így összepárosítottam ezt. Ez a Bartimeus is hasonló helyzetben lehetett, sokkal rosszabb állapotban, mint én. Nem akarom magamat őhöz hasonlóítani, de hogy ő kicsoda, igazából senkit nem érdekelt. Egy olyan vak ember, egy olyan nyomorék, egy olyan megvetett, egy kiközösített ember, aki valamikor még lehet, hogy a társadalomnak a hasznos, szerves része volt, de most már, hogy vak, nem tud csinálni semmit sem, csak koldulni az út szélén, örüljön, hogy életben van. A Biblia azt írja, hogy ő az öreg Timeusnak a fia.

Tudod-e, hogy mit jelent az a szó, hogy Timeus? Ez a név mit jelent? Ezen döbbsentem meg, és erről aztán végképp nem hallottam senkit sem beszélni, hogy mit jelent a Timeus. A Timeus, mint név, mint szó azt jelenti, hogy nagyra becsült. A nagyra becsültnek a fia, a nagyra becsültnek a vak fia, aki most ott koldul az út szélén. A nagyra becsült, az elismert, a tisztelettel teljes embernek a gyermeke, aki ott van a jerikói, gazdag, virágzó társadalom peremén és koldul, és rá van kényszerítve arra, hogy abból tengesse az életét, amit ott a kereskedők, az utca embere néha-néha odaszór elé, a nagyra becsültnek a fia.

Gondolkozzatok ezen! Érdekes nem? Egy igazán nagyra becsült embernek a fia is lehet, vagy kerülhet ilyen helyzetbe. Nagyon sokat lehet tanulni Bartimeusról. Azért is azt a címet adtam a mai üzenetnek, hogy *Leckék Bartimeustól*, mert ennek a történetnek ezen túlmenően is rengeteg, rengeteg olyan üzenete van, amely ha bekerül a szívedbe, egy olyan mintát, egy olyan példát tud adni, hogy azt akarom, igen, nekem is úgy kellene csinálni, ahogyan Bartimeus csinálta, én is úgy akarom csinálni, ahogyan az öreg Timeus fia csinálta, Bartimeus! Lehet, hogy én jobb helyzetben vagyok, lehet, hogy rosszabb helyzetben vagyok, de akármilyen helyzetben is volt, mégis a végén azt olvastuk, hogy meggyógyult, és azt mondta neki Jézus, hogy a te hited volt az, ami megtartott téged. Ha hiszed, ha nem, nekem évekig bajom volt ezzel, hogy ugyan bizony, milyen hite volt ennek a Bartimeusnak a gyógyulásban? Hol van itt erről szó, hogy neki hite volt abban, hogy meggyógyul? Most meg fogjuk nézni, hogy nagyon is sok helyen benne van a Bibliában. Mikor megértettem, más szemmel tekintettem rá.

Úgyhogy menjünk is tovább! Egyébként még a nevekképp kapcsolatban ugye olvasod a Bibliában azt, hogy Simon, Jónának fia, János, a Zebedeus fia, Jakab, a Zebedeus fia, Jakab, az Alfeus fia? Tehát van egy név és van egy kapcsolódási pont, egy másik név, hogy kinek a fia. Ez rendben van, mert neked is van egy apád és egy anyád és lehet rád mondani, hogy te vagy az Éva, a Kati, a Józsi, a Laci, az Imi, nem tudom kinek a gyermeke és fia. Csak lásd meg itt a kivetettséget, hogy erről az emberről nincs meg ott az a név, hanem csak az van meg, hogy kinek a fia. Mert a Bartimeus azt jelenti, hogy a Timeusnak a fia.

Sokaknak a szemében az ő élete egy értéktelen élet volt, csak teher volt a társadalom számára. Egy vak ember abban az időben nem tudott munkát vállalni, nem tudott dolgozni,

nem tudott adót fizetni, csak teher volt és igazából semmi hasznot nem hozott a társadalomnak. Abban az időben a sérültekről való gondoskodás nem olyan volt, mint manapság, nem voltak olyan szociális ellátó intézményrendszerek, mint ma. Nem volt hátrányos helyzetűeket foglalkoztató munkahely, ahol a csökkent munkaképességűek tudnak dolgozni. Ma már vannak ilyenek, hála Istennek. Abban az időben vakként életben maradni önmagában is kihívás volt, nemhogy még akárkinek a számára áldás lenni!

Amikor az ember ilyen helyzetben van, hogy van egy fizikai fogyatékossága, az nem csupán azt jelenti, hogy van egy fizikai értelemben vett hátránya, van egy fájdalma akár, egy testi gyengesége, hanem van egy nagyon mély lelki vonzata is ennek. Gondolj bele, hogy nem úgy tekintenek rá, mint a többi egészséges emberre. Ma is benne van ez sokakban, hogy azokra, akiknek valamilyen testi problémájuk van, vagy bármilyen hiánnyal születtek, máshogy néznek az emberek, és ez bizony lelki értelemben olykor még fájdalmasabb is, megrázóbb is, és súlyosabb teherként nehezedik az emberre, mint az, hogy fizikailag van valami hiányossága.

Neki a munkahelye nem más volt, mint a városkapu, ahol koldult, minden reggel kibotorkált oda, ott ült és a könyöradományokból élt. Élete erre a kicsi helyre zsugorodott. Virágzó gazdasági élet volt akkor Jerikóban, egy kereskedő város volt, ahol átmenő forgalom miatt a gazdagság igen nagy volt, és Bartimeus ezeknek az embereknek a könyöradományai-ból tartotta fenn magát. Mindezt azért mondom, mert az elején beszéltük, hogy kicsit lásd és átérezd azt, hogy milyen lelkiállapotban volt, milyen lenyomott, lesújtott, nem túl vidám élethelyzete volt ennek a Bartimeusnak.

Sokan azt mondanánk erre, hogy igazán mély, depressziós környezet vette őt körbe. Senki nem bátorította, senki nem emelte fel, senki nem veregette vállon, hogy figyelj, gondoskodik rólad, segítek neked! Istentől elhívásod van, küldetésed van, hiszem, hogy be fogod tölteni! Egy megvetett, kivetett ember volt. Ki volt zárva a normális életből. Nem lehetett családja, mert hiszen akinek nincs munkája, az nem tudja eltartani a feleségét meg a gyerekeit. Nem utazhatott, nem láthatott meg sok mindent, és az emberek jöttek-mentek, ő pedig hallgatta őket. Jöttek-mentek ott az emberek, ki-be mászkáltak, hallott mindenfélét, hallott bizonyára pletykákat az emberek szájából, meg mindenféle olyan dolgot, amely az akkori világgal kapcsolatos. Tudod azt, hogy ha valakinek az öt érzékszerve közül a látás elveszik, akkor a hallása élesebb lesz, fejlettebb lesz, mert arra összpontosít? Amikor egy vak emberrel találkozol, akkor tudhatod azt, hogy sokkal jobban hallja a körülötte lévő dolgokat általában, mint te. Kicsit olyan, bár lehet, hogy rossz hasonlat, mint azok az állatok, akik éjszaka közlekednek, nem nagyon látnak a sötétben, de a fülük nagyon éles és nagyon jól hallanak. Egy vak ember éjjel-nappal sötétben közlekedik, de a hallása nagyon kifinomult, mert kénytelen arra az érzékszervére támaszkodni, ami jó neki. Próbáld meg, hogy egy álló napig becsukod a szemed, kötsz a szemed elé egy kendőt, amikor otthon vagy persze, és van erre lehetőség, próbáld meg közlekedni a lakásban emlékezetből, még így is biztos, hogy neki fogsz menni az ajtónak, lehet, hogy így is leversz valamit az asztalról, de a füled előbb-utóbb éles lesz.

Ez a Bartimeus is egy csomó mindent hallott, és hallott Jézusról is, mert az igéből kiderül itt, hogy hallott Jézusról. A 46–47. verset olvasom még egyszer: „És Jerikóba érkezének.” Még egy kicsit menjünk vissza azért, hogy még jobban be tudjuk azonosítani, hogy mikor történt ez. Jó, ha látod és tudod a kronológiáját Jézus szolgálatának, életének, hogy ez az az út volt, amikor Ő úton volt Jeruzsálembé az utolsó alkalommal. Tehát a Jeruzsálembé való nagy bevonulása előtti pillanatok ezek. Az az út, ahonnan Ő már nem jön vissza sehova sem, mert már a keresztre megy, mert elfogják, megölik és keresztre feszítik. Ezen az úton megy így Jerikóból kifelé.

Gyakorlatilag lehet mondani azt, hogy az utolsó lehetőség arra, hogy Bartimeus valaha is találkozzon személyesen Jézussal. Egyébként mekkora az esélye annak, hogy egy vak ember, egy országban, abban a helyzetben személyesen találkozzon Jézussal akkor, ha nem tud odamenni hozzá, mert nem vitte őt senki oda?

Mondom, hogy rengeteg dolog van ebben az üzenetben itt. Bartimeus ott ült és felragyogott rá a lehetőség napja.

Márk 10,46–47.

46. És Jerikóba érkezének: és mikor Ő és az Ő tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott ült az úton, koldulván.

47. És amikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

Amikor meghallotta, hogy aki ott a csődületet generálja, aki miatt van az a nagy méhkaszzerű felbolydulás, ez nem más, mint az a Jézus, akiről ő már korábban is hallott. Többször is, mert hallott már Jézusról többször, mert Jézusnak híre volt. Olvassuk az Igében, hogy elterjedt a híre az egész tartományban, mert amikor csodák történnek, mert amikor halottak támadnak föl, amikor a vak szeme megnyílik, a csonka kezű éppé válik, ennek híre megy. Még a Facebook korszak előtt is, még, amikor nem voltak emailek, még, amikor nem volt telekommunikáció, nem voltak műholdak, akkor is a hír az terjedt. Mert nem csak a rossz hír terjed, hanem az örömhír, a jó hír is terjed, és amikor ilyesmi történik, főleg a vallásos, Messiást váró izraeli közösségekben a zsidók között, akkor sokan azt mondják: hát csodák történnek! – és erről beszélgettek ott Jerikóban is az emberek.

Márk 10,47.

47. És amikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

Jó, ha tudod azt, hogy az a név, hogy Jézus kétezer évvel ezelőtt is nagyon elterjedt név volt. Nem csak a mi Megváltónknak, a mi Úr Jézusunknak volt ez a neve, hanem nagyon sok apa, anya adta ezt a nevet gyermekének. Ma is vannak Jézus keresztnévű emberek a földön, a világban. Magyarországon ugyan nem elterjedt, de például a spanyol ajkú Dél-Amerikában nagyon sok embert hívnak Jézusnak.

Tehát nem akármilyen Jézusról hallott itt Bartimeus, hanem arról a názáreti Jézusról. Ezért mondja itt az Ige, hogy és amikor meghallá, hogy ez a názáreti Jézus, nem a szomszéd utcában levő Jézuska, hanem ez a názáreti Jézus, akkor elkezdett kiáltani. Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

Miért van az, hogy azt kiáltotta, hogy Dávidnak fia, Jézus? Teológiai végzettség nélkül, bibliai tanulmányok és előképzettség nélkül ez az ember rájött arra, hogy az a Jézus, akiről már hallott, az a Jézus, akinek híre ment, aki betegeket gyógyított, az a Jézus nem akármilyen Jézus. Hanem Ő az a Jézus, akiről az ószövetségi Igék szólnak, akire úgy hivatkozik az ószövetségi igevers, hogy a Messiás, a Dávid magva, Dávid fia, Jézus.

Beszéljünk erről egy kicsit. Ő az a Messiás, akiről az ószövetségi prófécia szólnak. Ő az a Messiás, akit régóta várnak a zsidók. Ő az a Messiás, akit Isten megígért a zsidóknak szabadítóul. Bartimeusnak volt egy kijelentése arról, hogy ez a Jézus az a Jézus, akiről az ószövetségi prófécia szólnak. Mert bizonyára Bartimeus is hallotta a zsinagógákban a prófécia felolvasni. Sőt, a történetnek a végén és a másik evangélium beszámolójából kiderül az, hogy nem volt mindig vak, volt egy olyan időszak az életében, amikor látott. Nem tudjuk mikor, hogy kisgyermek korában, vagy felnőtt korában vakult meg, nem tudjuk az okát, nem tudjuk, hogy mikor történt ez életének melyik szakaszában, milyen körülmények között veszítette el a látását. De mindenesetre abban a helyzetben volt, hogy a fejében össze tudta rakni, hogy ez az a Jézus, akiről hallott már a zsinagógában, akiről a prófécia szólnak Ésaiás könyvében, akiről a prófécia szól Jeremiás könyvében, aki úgy hivatkozik a Messiásra, hogy a Dávidnak Fia.

Bartimeus nem látott a fizikai szemével, korlátozott volt, sötétségben élte az életét fizikai értelemben, de a szellemében, a hitében meglátta, hogy ez az ember nem akárki, hanem a Messiás. Látod-e azt, hogy fizikai szemek nélkül is lehet látni valamit? Fizikai szemek nélkül is meg lehet látni valamit. Ezt megtanulhatjuk Bartimeustól, aki meglátta a lényegét. Ő

meglátta a lényegét úgy, hogy a sok látó körülötte nem látta meg azt, hogy Ő az a Jézus, aki a Dávidnak a Fia. Sokan csak úgy látták Őt, hogy egy próféta, sokan csak úgy látták, hogy egy rabbi, aki sokat tud, aki csodákat tesz, egy az ószövetségi próféciaik közül.

Jézus megkérdezte a tanítványokat egyszer, hogy kinek mondanak engem az emberek? Emlékeztek erre? A tanítványok mindenfélét mondtak, hogy ez ennek mond, az annak mond, ez Illésnek mond, az egy prófétának. Tehát nem mindenkinek volt megértése arról, hogy ez a Jézus az a fiú, aki Dávidnak a fia, a leszármazottja, akire úgy utal a Biblia, hogy Istennek a Messiása.

Amikor meglátta azt a hitének a szemével, hogy ez a Jézus a Dávid fia, akkor megmutatta azt, hogyan kell működtetni a hitet. A történetben számomra gyönyörűsége, és azért imádkoztam, hogy ezt el tudjam mondani és te is meglásd, amit én megláttam ebben, hogy a benne van az, hogy hogyan kell a hitet működtetni, hogy milyen az, amikor látsz valamit és cselekszel a hited alapján. Amikor felkiáltott Bartimeus, hogy Dávidnak fia, ezzel már elismerte azt, hogy kiben hisz, hogy kinek hisz, hogy mi az ő meggyőződése. Nem azt mondta, hogy próféta, vagy rabbi, vagy mester, vagy akárki, gyógyíts meg engem, hanem Messiásnak, Úrnak vallotta Őt. Elkezdett kiáltani: Könyörülj rajtam!

Kétezer éve a megígért Messiásnak a másik neve az volt, hogy Dávidnak fia, így hivatkoztak rá a farizeusok. Minden egyes farizeus, minden egyes ember Izraelben tudta azt, hogy ha valaki úgy hivatkozik valakire, hogy a Dávid fia, akkor nem azt mondja, hogy a szomszéd utcában lévő ismerősömnek, Dávidnak a fia, vagy a bátyámnak, Dávidnak a fia, hanem a Dávidnak a fia, az nem lehet más csak a megígért Messiás. Érted a különbséget? Érthető ez így? Hogy nem a Jónának a fia, Jakab, hanem a Dávid fia, aki nem lehet más, csak az Atyának a küldöttje. Ezt értette, és ezt látta meg csupán annyiból Bartimeus, hogy hallotta az utcán jövő menő embereket, akik Jézusról pletykálnak, és összerakta. Összerakta a szívében, összerakta a hitében, és elkezdett kiabálni: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! Döbbenet, nem? Úgy végig tudunk futni ezeken az Igéken, hogy olyan természetessé válik, de nem gondolunk bele, hogy neki ez mit jelentett igazán mélyen a bensőjében.

Milyen körülmények között volt ő? És még ezek után mi panaszkodunk, meg nyifogunk, hogyha valamit nem értünk, mikor Biblia van a kezünkben, és minden héten gyülekezetbe tudunk járni, és tanításokat tudunk hallgatni, vissza tudjuk hallgatni a YouTube-on? Nagyon-nagyon sok mindent lehet tanulni Bartimeustól. Olyan hite volt, amit nem volt rest használni. Olyan hite volt, amit működtetett.

Dávid Fia, mint kifejezés nem túl sokszor szerepel egyébként az Újszövetségben. Megenéztem, és nem túl sokan hívták Jézust Dávid Fiának, nem sokan hivatkoztak rá így ószövetségi Igék alapján, hogy Dávidnak a Fia. De viszont emlékszel a kananeus asszonyra, ő is így hívta, hogy Dávidnak a Fia. Emlékszel a kicsi gyerekekre, amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe? Hozsánna a Dávid Fiának. Ugye? Ezenkívül nem is tudom, hogy valahol máshol szerepel-e.

A farizeusok tudták, hogyha valaki Dávid Fiának meri nevezni azt a prófétát, ezzel az állítja, elismeri, hogy Ő a Messiás, és Ő az a próféta, az a Messiás, akit Isten ígért. Volt egy fenyegetés a farizeusok részéről az emberek felé, ha bárki ezt a názáreti Jézust Messiásnak meri nevezni, akkor kizárják a gyülekezetből. Ha bárki azt meri mondani erre a názáreti Jézusra, hogy Ő a Dávidnak a Fia, az még rosszabb helyzetbe kerül, mint az a vak. A társadalom szerint lehetősége van, hogy kolduljon, de a közösségből való kizárás majdnem még ezt is megszüntette a számára. Ez az ember föl vállalta ezt. Emlékeztek erre, amikor a János evangélium 9. fejezetében a születésétől kezdve vak embert meggyógyítja Jézus? Ott olvassuk, hogy kérdezik a szüleit ennek a vaknak, hogy mi történt? Nem mernek mit mondani, nem merik azt mondani, hogy a Messiás meggyógyította a mi fiunkat. Miért? Mert féltek attól, hogy ki lesznek zárva a gyülekezetből. Ez a János evangélium 9,22-ben van.

János 9,21–22.

21. De mi módon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már; őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról.

Dehogyan tudták! Tudták, csak féltek. Félték a kivetettségtől, féltek az elutasítástól.

22. Ezeket mondták annak szülei, mivelhogy félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja Őt, rekesztessék ki a gyülekezetből.

Ha valaki Jézust Krisztusnak, azaz Felkentnek, Messiásnak nevezi, Dávid Fiának nevezi – ezek mind egy vonalban, egy szinten vannak –, annak kifelé a gyülekezetből! Ez volt a farizeusok hozzáállása.

Ott van ez a számkivetett, szinte megalázott, egykoron nem tudjuk milyen körülmények között élő, de nagyra becsültnek a fia, ott koldul az utcán és elkezd kiabálni, hogy Messiás, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! Nem félt semmitől! Nem félt senkitől! Nem volt benne az, hogy most letérdeljek a gyülekezetbe dicsőítés közben, vagy nem? Elkezdjek-e táncolni a gyülekezetben, mert itt van erre a kenet, vagy nem? Mit fognak mondani a mellettem állók? Vajon kiálthatok-e, hogy halleluja, vagy nem, mert nem illik? Nem érdekelte ez! Lehet tanulni sokat Bartimeustól.

Nem volt egy vallásos, berögzött gondolkozásmódja. Nem volt egy depressziós, maga elé néző, „szerencsétlen vagyok és sajnáljatok” gondolkozásmódja. Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! Te vagy a Messiás, légy irgalmas velem! Halleluja! Gyakorlatilag Bartimeus azzal, hogy kiáltott, hogy Dávidnak Fia, kijelentette az ő hitét, kijelentette a meggyőződését, kijelentette azt, hogy ő igazából miben hisz.

Amiket Jézusról hallott a jövő-menő emberektől, azt összerakta valahogy a fejében, a szívében, az ismereteivel, a próféciákkal és ezt elhitte, és olyan bizonyosságra jutott ezzel kapcsolatban, ami minden egyes félelmét kiszorította belőle. Nem tudjuk, hogy volt-e benne eredetileg bármi félelem, de az biztos, hogy ilyen bátorsággal kiáltani abban a társadalmi közegben, ezt nem lehetett gyáván. Ez a fajta hit, ez a fajta megértés minden félelmet kiirtott belőle. Nem érdekelte, hogy ki mit gondol, vagy ki mit mond. Nem érdekelte, hogy most nem fogok több adományt kapni ettől, vagy attól, ha meghallja, hogy mit kiabálok én itt. Nem érdekelte!

Testvérem, amikor hiszel, akkor nem kellene, hogy sokat érdekeljen az, hogy ki mit gondol a te hitedről. Amikor az Igében hiszel, nem vallásos buta elképzelésekben, meg filozófiákban, hanem amikor az igazságban hiszel, akkor ne érdekeljen az, hogy ez tetszik valakinek, vagy nem tetszik. Miért? Mert különben nem lesz az az eredményed, mint ami volt Bartimeusnak. Szeretnéd azt az eredményt, amit Bartimeus is megkapott? Akkor szabadítsd föl a hitedet, és szabadulj meg a gátlásaidtól, és szabadulj meg a félelmeidtől!

Ez az emberektől való félelem nagymértékben jelen van a gyülekezetekben, mert van egy vallásos szokás, amit fölveszünk és ahhoz igazodnunk kell. Természetesen vannak határok, mert ha te most fölállnál kiabálni bármit, ami nem idevaló, hidd el, hogy rád szólnék, nem engedném. Mert vannak bizonyos határvonalak, és azokon belül vagyunk, de a szabadság azt jelenti, hogy szabad vagy arra, amire a Szellem vezet. Nem amire a hústest vezet, nem amire az érzékek vezetnek, nem amire a befelé forduló, problémás, depresszív gondolataid vezetnek, hanem amire a Szellem vezet. A Szellem mindig összhangban fog vezetni téged Isten Igéjével, és mindig az egység felé fog terelni, soha nem fogja az egységet megbontani, soha! Soha nem ver senki közé éket.

Sok látó ember nem látta meg azt, amit ez a vak ember meglátott. Sok látó ember nem látta a lényegét, amit ez a vak ember meglátott a hitével. Amiatt volt erőteljes Bartimeus hite, mert ő elkezdett cselekedni is a hite alapján. Mi volt az ő hitének a cselekedete? Kiabált! Döbbenet, nem? Elkezdett kiabálni! Egy hit megnyilvánulás volt az, hogy ő kiabál. Mindig, amikor kiabálsz, az hit megnyilvánulás? Természetesen nem. Ha kiabálsz, hogy jaj, mi történik velem, az nem a „De ő azt kiabálta, amit a hitéből, a szívéből, megértéséből, és ráadásul az Igével összhangban látott és megértett.

Márk 10,48.

48. És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

Gyönyörű ez az ígevers, nem? Valaki azt mondja, hogy ez nekem nem tetszik. És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson. Hallgass már el! Nem bírom hallgatni, hogy itt kiabálsz! Nem tudom nézni sem! Hallgass már el! De ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

A Bővített fordítás ezt a sokan feddik vala őt, úgy adja vissza, hogy keményen szidalmazták. Tehát keményen ellene mennek, dorgálják, beszólnak neki, csitítják, azt mondják, hogy hallgass már el! Itt van a Mester, itt van a Messiás, itt van a próféta, itt van a csodatévő, te meg itt zajongsz, meg kiabálsz? Mit képzelsz te magadról, te nyomorék, vak koldus? Nesze, dobok neked pár pénzdarabot, csak fogd be a szád! Mit váltott ez ki Bartimeusból? Ez olaj volt a tűzre. Minél jobban csitították, annál jobban kiáltott. Minél jobban el akarták őt nyomni, annál inkább kiáltott. Minél inkább a bátorítása ellen voltak, és le akarták őt törni, annál inkább fölgerjedt. Gyönyörű! Még, ha nem tetszik neked, akkor is gyönyörű.

Jaj, de én nem vagyok ilyen! Én szelíd vagyok, én csendes vagyok! – mondod. Nem kell mindig kiabálni, nem arról beszélek, hogy mindig mindent így kell csinálni, amikor a hited megnyilvánul, egyáltalán nem erről van szó. Hanem itt van valami, amit Bartimeus megmutat nekünk, van valami, amit Isten mutat meg nekünk ezen az emberen keresztül. Nem véletlenül került bele a Bibliába ez a történet, nem azért van ez itt, hogy legyen valami a papírlapon, hanem azért, mert ebből nekünk meg kell látni dolgokat, ebből erőt kell merítenünk, ebből inspirálódnunk kell, ettől fel kell ébrednünk. Ha valamit nem ezzel a lelkülettel csinálunk, akkor nem fogjuk azt az eredményt elérni, mint amit Bartimeus elért.

Jó, jó Attila, ő vak volt, nekem nincsen szükségem arra, hogy lássak, én most is látok! Azt mondta Jézus, amikor a farizeusok megkérdezték tőle, hogy mi is vakok vagyunk-e, hogy ha vakok volnátok, nem volna bűnötök! De mivel azt mondtátok, hogy láttok, a bűnötök megmarad! Mi természetesen nem vagyunk farizeusok, bár tudunk farizeusok módjára viselkedni. Majd egy tanításom valamikor erről fog szólni, a farizeus mentalitásról és talán az lesz a címe: Te is farizeus vagy? Várjátok ugye? Majd akkor, azt hiszem, hogy sokaknak a nyaka behúzódik, rövidebb lesz, enyémmel együtt természetesen. De nem ez a lényeg, hanem amikor azt gondoljuk, hogy tudunk valamit, azt gondoljuk, hogy mi állunk, amikor azt gondoljuk, hogy mi stabilak vagyunk, akkor azt gondoljuk, hogy én, én, én.

De ez a vak ember valamit jobban tudott, mint sokan, akik azt gondolták valóban, hogy tisztán és jól látnak dolgokat. Tisztán és jól látsz dolgokat? Akkor te is mersz kiáltani, amikor kell. Ha soha nem mered fölemelni a hangodat, és minden egyes kritikára néma maradsz, mert azért ők többen vannak, én meg csak egyedül vagyok. Ha minden ilyen el tud téged némítani, akkor én megkérdőjelezem azt a hitet, ami benned van azzal a dologgal kapcsolatban. Mert itt ebben a helyzetben, ebben a történetben, ha Bartimeus befogja a száját, ha meghunyászkodik, ha azt mondja, hogy jól van, jól van, akkor valakinek szóljatok, adjátok át a petíciót Jézusnak, hogy jó lenne, ha velem is foglalkozna, ha már itt megy el! Ha valahogy visszakozik, akkor nem nyeri meg azt, amit így megnyert. Látható-e ez itt? Bartimeus abban a helyzetben volt, hogy tudta, amit tudott, és senki sem csendesíthette el, senki nem fogta be a száját, senki nem tudta belefojtani a szót. Senki nem tudta lebeszélni arról, ami a meggyőződése volt.

Van-e valami, amit tanulhattunk Bartimeustól? „Ó, ne menj azok közé a szektások közé a gyülekezetbe, mert csak a pénzedet szedik el!” Valakinek ennyi elég volt, hogy ne jöjjön többet közénk. Egy ilyen hazugság, amit az ördög elejt, egy-egy magot csöpögtet ide, oda, amoda, és ennyi elég, és már kimozdít.

Ez az ember ott ült vakon és a szófoszlányokból, vagy nem tudom, hogy kivel mit tudott beszélgetni, mert nem tárja fel az Ige ezt előttünk, de hit keletkezett a szívében. Ez a fajta hit

kiszorít minden kételyt. Ha valaki le tud beszélni arról, amit hiszel, akkor még nem igazán tudod, hogyan működik a hit, és hogy jelent a hit birodalmában létezni, és élni, és mozogni. Ha valaki le tud beszélni róla, akkor neked erősödnöd kell még a dologban. Ha valaki le tud beszélni arról, hogy Istenhez kiálts, akkor bizony még dolgod van a megértéssel.

Rengeteg ember akar lebeszélni, azt mondja itt a 48. vers, hogy sokan feddik vala őt. Tehát nem egy embert küldött oda egy másik ember, hogy te, csitítgassd már azt az embert, hanem sokan ráförmedtek. El tudod ezt képzelni? Megy a tömeg, Jézus ott van valahol elől, valószínűleg a tanítványok veszik Őt körbe, és van egy kiabáló ember, aki kiabál Jézusnak, hogy könyörüljön rajta. Egy csomó ember csitítja, hogy hallgass már el! Milyen dolog ez? Megzavarod a Mestert. Fogd be! Csúnya kifejezés ez, tudom. Azt mondod, hogy nem illik ide a vasárnapi istentiszteletre. De amikor itt ezt a szót olvassuk, hogy feddik, akkor itt egy kemény kritikát fogalmaztak meg ellene. Nem szépen, finoman kérték meg, hogy légy szíves, maradj már egy kicsit csöndben, hanem kemények, durvák, elutasítóak voltak vele. Azt írja az Ige, hogy sokan voltak ilyenek, egy egész csoport ment oda.

Ahogy ez a történet le van írva a Lukács evangéliumban, nagyon érdekes, és szeretném ezt felolvasni. Ugyanez a történet, csak minden evangélium egy kicsit másképp fogalmazza meg ugyanazt a történetet.

Lukács 18,39.

39. Akik pedig elől mentek, dorgálták őt, hogy hallgasson; de ő annál inkább kiálta: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

Akik elől mentek. Nem tudom, hogy kik mentek elől Jézussal, de én feltételezem csak, nem biztos, hogy így van, de azok a tanítványok voltak. Te nem ezt feltételeznéd? Tehát ezt feltételezzük, hogy akik elől mentek Jézussal, azok a tanítványok voltak. Akik elől mentek, azok szóltak oda neki, hogy hallgass már el, és dorgálták őt, hogy ne kiabáljon, de ő annál inkább kiáltott. Rengeteg ember akarta lebeszélni Bartimeust, feddik, dorgálják, rászólnak, és igazából nem tudják, hogy ezzel mit tesznek.

Lehet, hogy téged is már megszólaltak, lehet, hogy a családtagjaid, lehet, hogy a szomszédaid, lehet, hogy a munkatársaid, vagy akárki megszól, megfedd, dorgál, hogy hallgass már, ne beszélj nekem Jézusról. Valóban bölcsen kell nekünk Jézusról beszélni, nem ész nélkül, sablonosan, mindig ugyanúgy. De amikor te bizonyosságot teszel, neked is lesznek kritikusaid, azt akarják majd mondani, hogy hallgass már el evvel a hülyeséggel. De Bartimeust ez még inkább bátorította, még inkább fölgerjesztette, még inkább ez feltűzelte. Ez olaj volt a tűzre számára. Egy kilátástalan helyzetben lévő, megvetett, lesajnált, lenézett ember ott van a vissza nem térő lehetőség kapujában, hogy az a Jézus, akiről hallott, ott megy el mellette, nem messze, hallótávolságon belül, hát mikor kiáltsak, ha nem most? Mert, ha kétszáz méterrel arébb megy el, és azt hallja, hogy Jézus Jerikó másik kapujánál megy ki, akkor hiába kiáltozik.

Te hiába kiáltozol valakihez, aki a kerület másik végében van, ahhoz lehet kiáltani, aki közel van. Ezt is meg kell itt látni, hogy ez egy olyan vissza nem térő lehetőség, amit Bartimeus megragadott. Mert neki nem volt meg például az a lehetősége, hogy kövesse Jézust úgy, mint a vérfolyásos asszony. A vérfolyásos asszonynak nem szerencséje volt, hogy Jézus éppen arra járt, hanem ő tudatosan követte Jézust, és addig tusakodott hátulról a tömegben, amíg meg nem érintette. Így van? Ez volt az ő hitének a megnyilvánulása. Ezt Bartimeus nem tudta megtenni. Ott ült és ott volt a lehetőség.

Amikor ott a lehetőség, akkor mielőtt ez a lehetőség elmegy, neked ezt meg kell ragadnod. Rengeteg üzenet van ebben a történetben, ugye? Nagyon-nagyon sok. Nem mondom azt, hogy csak egyszer van egy lehetőség, csak egyszer adódik egy lehetőség, nem mondom azt, hogy vissza nem térő lehetőségek vannak csak az életben. De azt viszont hiszem, hogy amikor ott van a lehetőség, hogy engedelmeskedj, ott van a lehetőség arra, hogy megalázd magad, ott van a lehetőség arra, hogy tegyél valamit, akkor neked nem halogatnod kell, nem azt kell mondanod, hogy amikor majd Jézus legközelebb erre jár, hanem akkor azt meg kell ragadnod!

Akkor azt meg kell ragadnod! Miért? Mert Jézus már nem járt arra soha többet. Ez az utolsó útja volt Jeruzsálemben. Ha akkor ott Bartimeus nem ragadja meg ezt a lehetőséget, és nem kiált, akkor vakon hal meg, pedig nem tudta, hogy Jézus utoljára megy arra. Megragadta ezt a lehetőséget! Amikor felkiáltasz, akkor lehet, hogy neked is lesz legalább egy kritikusod, aki le akar majd állítani. Az is érdekes dolog itt, hogy amikor először kiáltott Bartimeus, és lecsitították, utána újra kiáltott. Amikor az ember fölemeli a szavát Istenhez, és nem jön azonnal válasz rá, és most nem az „újra és újra könyörgök” dologról beszélek, hanem amikor megszólítod Őt, amikor van valami, amit Isten elé viszel, és nem jön rá válasz, csak az elleninformáció, akkor itt a példa rá: Bartimeus újra kiáltott, újra szólt. Te meg én már értjük az Igéből, persze az újszövetségi időkorszakban, hogy nekünk már nem kell azért kiáltanunk, hogy könyörülj rajtam. Bartimeus még a kereszttel előtt volt, mi már a kereszttel után vagyunk. Ők még a keresztre előre néztek, mi pedig a keresztre visszafelé nézünk. Nekünk nem kell könyörögnünk Jézushoz, meg Istenhez, hogy jaj, könyörülj rajtam! Ez egy hitetlen, vallásos imádság.

Márk 10,48–52.

48. És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

Valószínűleg nem úgy van ez hangsúlyozva, ahogy én most felolvastam, hanem itt valódi kiabálásról van szó. Nem vagyok jó színész, de ha elő akarnám ezt neked adni, ahogy a valóságban történt, akkor a füledet befognád, mert a mikrofont közel tenném a számhoz, és kiáltanék, hogy Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! Valahogy ez így hangzott el. Mikor olvassuk ezt a történetet, hogy kiált, akkor nem azon a hangerőn volt, mint ahogy én beszélek, vagy te beszélsz, hanem valóban kiáltás volt. Kiáltás volt! Jaj, pásztor azért moderáld magad, nem illik ilyet, mégis csak a gyülekezetben vagyunk. Ha így gondolod, akkor vallásos gondolkodásmódod van!

49. Akkor Jézus megállván, mondá, hogy hívják elő. És előhívták a vakot, mondván neki: Bizzál; kelj föl, hív téged.

Jézus meghallotta, és ma is meghallja a hit hangját. Jézus akkor is meghallotta a hit kiáltását, a hit szavát. Ma is ugyanúgy meghallja, mint ahogy kétezer évvel ezelőtt meghallotta. Érted ezt? A hit szavát Isten meghallja. Jézus megállt, és hívta őt. Mondták neki, hogy bizzál, kelj föl, hív téged! Mondták ezt azok az emberek, akik pár másodperccel azelőtt még csitították őt, hogy hallgass már el. Most azt mondják, hogy bizzál, itt van Jézus, hív téged. Nekem ettől föláll a szőr a hátamon. Nem tudom, hogy ezt látod-e itt az Igében, hogy ugyanazok az emberek, akik csitították előtte, hogy hallgass már el, most meg úgy állnak hozzá, hogy szólt a Mester, gyere, bizzál benne, van remény számodra, a Mester hív téged! Látod, hogy milyen az ember? Ez is itt van az Igében! Addig dorgálták, most meg kedvesek vele. Az a helyzet, hogy nem rajtuk múlt ennek az embernek a gyógyulása. Nem rajtuk múlt az, hogy ez a vak meggyógyul, vagy nem, visszakapja a szeme világát, vagy nem, hanem Jézuson és Bartimeuson. Ez kettejük között zajlott le.

50. Az pedig felsőruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne.

Erről is beszéljük egy kicsit, mert ebben is sok minden van. Mai szóhasználatnál élve azt mondanánk, hogy fogta a pulóverét, ledobta, és futott Jézushoz. De abban az időben a felsőruha nem csupán egy ruha volt a sok közül, hanem az volt az embereknek a legnemesebb, a legfontosabb ruhaneműje. Mit jelképez a felsőruha a bibliai időkben? Ez egy egyenruha volt gyakorlatilag, mert az a ruha, ami rajta volt, az képviselte az ő életvitelét, képviselte az ő gondolkodásmódját, képviselte az ő egész addigi életét, és azt, hogy ami addig volt, azt ledobta, és hátrahagyta. Mert nem hagyta magán, nem tette a karjára, ez az ő hivatalos öltözete volt. Mert abban az időben a keleti ember legfontosabb ruhaneműje volt az a bizonyos felsőruha. A külalakja, a díszítése, a minősége sok mindent elárult a viselőjéről. Ahogy akkor öltöztek az emberek, az megmutatta, hogy igazából ki az az ember, akit az a ruha takar.

Távolról is lehetett tudni, hogy az az ember nagyjából kicsoda. Egy római katonát miről lehetett felismerni? Ugyanúgy öltözködött, mint egy zsidó ember? Nem! Egyenruhája volt. Ugyanúgy volt ruhája a vámszedőnek, ugyanúgy volt, és a mai napon is van a farizeusnak, külön volt ruhája a szadduceusnak, külön volt ruhája a főpapnak, külön volt ruhája a koldusoknak, külön volt ruhája a leprásoknak. Meg lehetett messziről ismerni őket. Külön volt ruhája a királynak. Most így, kétezer évvel később nem sok mindent árul el rólunk a ruhánk, hogy kik vagyunk valójában. Abban az időben sok mindent elárult a ruhaviselet arról az emberről, akit az betakart.

Viszont valamit nem árult el a ruha sohasem, és ma sem, azt hogy milyen hit van az alatt a ruha alatt. Amikor Bartimeus ledobta ezt a ruhaneműjét, ledobta azt a „vak vagyok, és koldus vagyok” egyenruháját, amiről Őt meglehetett ismerni messziről, akkor ezzel hátat fordított, és ledobta azt az identitást, azt az önértékelést, azt a „koldus vagyok” mentalitást, azt a régi gondolkodásmódot. Mert a Mester hív engem, a Messiás hív engem magához. Ő hív engem, én ezt mind hátrahagyom! Nem adta oda valakinek, hogy figyelj, őrizd ezt egy kicsit, amíg visszaérek, egyszerűen nem vitte magával. A legfőbb ruhanemű volt ez a felsőruha. Mindenkinek volt ilyen. Olyan fontos alkatrésze volt ez a ruházkozásnak, hogy nyáron befedte az illetőt, védelmezte, éjszaka azzal takaróztak. Ne egy belebújós ruhára gondolj, hanem magadra tekered, válladra teszed. Tehát többfunkciós ruhanemű volt. Amit vásároltál a piacon, bele lehetett pakolni, haza lehetett vinni, köténytyszerű volt. Egy olyan ruhát képzelj el, ami őt minősíti, besorolja valahova, ami őt bevonja, és megállapítja róla, hogy ő kicsoda. Azt, hogy ki vagyok én – mondta Bartimeus ezzel –, azt hátradobom, én most már nem ez vagyok! Mit mutatott meg ezzel? A hitét! Odamegyek a Messiáshoz, mert hív engem, és ami én vagyok, azt hátradobom. Én az most már nem vagyok! Nem volt B terv, hogy majd megtalálom valahol a tömegben, letapossák, nem tapossák, nem érdekel. Hátradobta!

A ruházat beazonosíthat téged emberek előtt, de az Úr nem az öltözet alapján tudja, hogy te ki vagy. Neki volt egy régi azonossága, az hogy vak volt. Ezt vetette le, és hagyta hátra azért, mert Jézus hívta őt. Ekkor ő még mindig vak, még mindig nem lát, fizikailag még nem látja Jézust, nem tudja, hogy ott a tömegben ki az, akihez oda kell botorkálni, mégis cselekszik a hite alapján.

Hatalmas üzenet van ebben is! Amikor a hited alapján cselekszel, úgy kell tenned, mint Bartimeus. Nagyon sok esetben nem látod a fizikai szemekkel azt, amiben hiszel, csak a szellemened szemeivel, a hited szemeivel látod. De amikor a hited szemeivel látod, az olyan valóságos, hogy nem érdekel az, hogy a fizikai szemekkel mit látsz, vagy mit nem. Mert a szellemi érzékszerved, a szellemi látásod, a hited látása uralkodik a lelked és a tested látásán. Ez az a hely, ahova el kell jutnunk, hogy a hitünk szemével lássunk, képesek legyünk hátrahagyni dolgokat úgy, hogy nem tudjuk, mi fog következni. De megyek, mert a Mester hív, megyek, mert elhívott, megyek azért, mert Ő szólított engem, és én megyek, mert Ő hívott engem! Tudta, hogy ki az, aki hívja őt, és hogy számíthat rá, ezért a régi identitását hátrahagyta.

51. És felelvén Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak.

Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? – nagyon érdekes ez a kérdés. Szerinted nem volt egyértelmű Jézusnak, hogy mit akar ez az ember? Egy vak emberen, aki botorkál, vajon lehet látni, hogy mi a problémája, mi a baja? Jézus mégis fölöttette neki a kérdést. Úgy hiszem, hogy ez sem véletlen, mint ahogy semmi sem véletlen az Igében. Föltette a kérdést, hogy mit akarsz, hogy cselekedjek veled? Kérhetett volna ez a Bartimeus valami egészen mást is, mint amit kért. Mondhatta volna azt, hogy Mester, áruld el nekem, miért kerültem ebbe a helyzetbe? Miért engedte meg ezt Isten, hogy én vak legyek? Mondhatta, kérdezhetette, vagy kérhetette volna ezt? Persze! Mint ahogy ma sokan ezt teszik. Vagy kérhetett volna házat, feleséget, autót, gyereket, vállalkozást, színes tévét, mobiltelefont, korlátlan internetet, vagy

ami csak a szem-szájnak ingere. Miért, Uram, miért? Nem baj, ha vannak olyan kérdéseid, hogy miért, de Bartimeus megértette a lényegét, hogy nem ez a fontos. Ő nem vádolta Istent, nem vádolta az embereket, senkire nem neheztelt, nem volt kárhoztatás benne. Azt kérte, amivel minden egyéb mást megnyerhetett.

51. És felevén Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak.

Az a helyzet, hogy sokan csak fizikai értelemben látunk, és jó látók vagyunk, látjuk, ami körülöttünk zajlik a világban. Nekem szívem vágya, és gondolkozz el ezen, hogy neked szíved vágya-e, hogy minél több mindent láss az Igéből. Mert ha igen, akkor meglátod azt, hogy Isten mennyire szeret téged, mennyire szereti azt, aki mögötted ül, melletted ül. Meglátod, hogy Ő milyen nagy, Ő milyen jó, és akkor neked sokkal jobb lesz az életed, a helyzeted, az életminőség, mint ha csak azt kéred, hogy legyen pénzed, legyen fizetésed, legyen elegendő a csekkekre, stb. Amikor látod azt, hogy Isten mennyire jó, akkor nem fogsz aggódni a csekkjeid miatt sem. Amikor látod az Igéből azt, hogy Ő hogyan gondoskodik rólad, akkor nem fogsz olyan dolgokért imádkozni, amikért egyébként nem feltétlenül kellene napi kétszer két órában könyörögnöd.

52. Jézus pedig monda néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szemevilága, és követi vala Jézust az úton.

Ezek után megkérdezem, hogy látod-e, hogy Bartimeus hogyan és miként volt hitben? Most már látod-e ezt? Mert én sokáig, évekig nem láttam, hogy mi ebben a hit, hogy kiáltozik, és aztán azt mondja Jézus, hogy a te hited megtartott téged. Hol van ebben a hit? Még ebben a mondatban is van valami üzenet, valami tanulság. Nagyon szeretem ezt a történetet, nagyon közel került a szívemhez. Jézus azt mondja neki, hogy menj el! Menj el, most már éld az életedet, most már látsz, keress magadnak munkát, keress magadnak feleséget, nemzél gyerekeket, indíts egy jó vállalkozást, éld az életedet, legyél boldog, megadtam neked azt, amit kértél! Üdvösséget nyertél, Dávid Fiának szólítottál engem! Menj el, és legyél boldog! Erre mit tesz ez az ember? Nem megy el, hanem követi Jézust. Amikor Ő megragad, akkor nem mész el a világba, nem mész el úgy, hogy csak a saját kívánságaidat akarod betölteni, hanem akkor követed Őt. Nagyon mély üzenete van ennek is, én úgy hiszem. Halleluja! Ennek a történetnek a végére értünk.

Még két Igét szeretnék felolvasni. Ószövetségi vonatkozást szerettem volna azzal kapcsolatban, hogy miért a Messiás a Dávid Fia. Két prófécia.

Ésaiás 11,1–2.

1. És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy hajtás növekedik és gyümölcsöt hoz.

Ez egy utalás. Isai Dávid apja volt. Az ószövetségi ember ezeket a prófeciákat ismerte, tudta. Az akkori rabbik a zsinagógákban erről beszéltek. A prófeciákat emlegették, a prófeciákat ismételték, amelyek reménységet gerjesztettek a zsidókban, hogy jön a Messiás, hogy várjuk Őt. Mert itt van az Úr, megmondta Ésaiás prófétán keresztül.

2. Akin az Úrnak Szelleme megnyugoszik: bölcsességnek és értelemnek szelleme, tanácsnak és hatalomnak szelleme, az Úr ismeretének és félelmének szelleme.

Kiről szól ez az igevers? Jézusról, a Dávid magváról. Aztán ott van egy másik igevers a Jeremiás 23-ban:

Jeremiás 23,5–6.

5. Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik mint Király, és bölcsen cselekszik és méltányosságot és igazságot cselekszik e földön.

6. Az Ő idejében megszabadul Júda, és Izrael bátorságosan lakozik, és ez lesz az Ő neve, amellyel nevezik Őt: Jehova Cidkénu, az Úr a mi Megigazulásunk!

Ezeket az Igéket hirdették, prédikálták, bátorították ezzel a gyülekezetet, az akkori zsidóságot, és erről az emberek tudtak. Amikor azt kiáltotta Bartimeus, hogy Dávidnak Fia, akkor nemcsak azt kiabálta, hogy a szomszéd Luka Pistának az unokája, hanem, hogy Ő a Dávidnak Fia. Tudta, hogy mit beszél.

Úgyhogy mi is tudjuk azt, hogy mit beszélünk, és tudjuk azt, hogy ennek miért kellett ma elhangoznia. Hiszem, hogy segített nektek. Elmondtam nagyjából mindent, azt hiszem, amit szerettem volna ezzel kapcsolatban. Lehet, hogy fájdalmas volt egy-két mondat. Lehet, hogy mellbevágó volt egy-két mondat. De azt hiszem, hogy amikor azon gondolkodunk, hogy gyógyulást keresünk, és szeretnénk igei megértést, és cselekedni az Ige alapján, akkor itt van egy példa erre, hogy hogyan kell ezt tenni. Te is fölkiálthatsz Istenhez, fölkiálthatsz Jézushoz, hogy Dávidnak Fia, köszönöm, hogy a Te sebeiddel meggyógyultam! Dávidnak Fia, köszönöm, hogy könyörültél rajtam! Ez a hit kinyilvánítása! Nekünk nem kell úgy könyörögnünk, ahogy Bartimeusnak kellett a kereszt előtt, mert mi a kereszt után vagyunk már. Ha azt mondod, hogy Dávidnak Fia, könyörülj rajtam, bűnösön, akkor bizony még nem vagy újjászületve, és szükséged van a megváltásra, amit Ő megszerzett a te számodra!

Ezt a hitmegvallást fogjuk most megtenni, és ezt a kiáltást teheted meg most velünk együtt, ahogy fölállunk, és együtt imádkozunk. Azért, hogy soha többet ne kelljen azt mondanod, hogy én bűnös vagyok, mert amikor Jézus megment, megvált, akkor megigazít téged, és soha többé nem vagy már bűnös az Ő szemében, hanem megigazult vagy, kedves vagy, szeretett fiú vagy. Mindannyian vétkeztünk, és mindannyian Isten ellenségei voltunk, ahogy a Biblia tanítja, de Isten az Ő irgalmasságából könyörült rajtunk, és önmagát adta értünk. A Jézus Krisztusban való hitünk megszabadított minket az ellenség hatalmából. Egész pontosan Ő szabadított meg minket az ellenség hatalmából, a benne való hitünk által. Ha hiszed, hogy Jézus Krisztus meghalt, és föltámadt a halálból, akkor kövess ebben az imádságban, amit most mondok előre, és valld meg te is azt, amit a Biblia a Római levél 10,9–10-ben mond, és felszólít rá.

Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én megigazulásomért. Kérlek Téged, Jézus, legyél az én Uram, legyél az én Megváltóm, legyél az én Gyógyítóm! Én most hittel megvallom, hogy Jézus, Te vagy az én Uram, Te vagy az én Megváltóm, Te vagy az én Gyógyítóm! Ez az igazság, mert Jézus Krisztus vére eltörölte minden bűnömet. Örök életet nyertem a Jézus Krisztusban. Ámen!

Üdvözlünk a családban! Testvérünk vagy az Úr Jézusban! Ezt az örömmüzenetet meghallottad, és ezt kell magadévá tenned oly mértékben, hogy képes és alkalmas legyél bármikor arra, hogy elmondod ezt azoknak az embereknek, akik nyitott szívvel vannak Isten felé, Jézus felé.

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 ÚJ!

E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com ÚJ! (Kántor Ibolya)

SKYPE: kszetitkar • HONLAP: www.ksze.org

INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu

YOUTUBE: KSzEVideo

ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirado@gmail.com ÚJ!